

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 9 mars 2015
Nr. ref.:RK777/15

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

Rastin KI118/14

Parashtrues

Raiffeisen Bank Kosovo J. S. C

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së
Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, E. Rev. nr. 24/2013,
të 5 shkurtit 2014**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Enver Hasani, kryetar
Ivan Čukalović, zëvendëskryetar
Robert Carolan, gjyqtar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Kadri Kryeziu, gjyqtar, dhe
Arta Rama-Hajrizi, gjyqtare

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është dorëzuar nga Raiffeisen Bank Kosovo J. S. C, me seli në Prishtinë, e përfaqësuar nga z. Ilir Tahiri, udhëheqës i Zyrës ligjore (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës).

Vendimet e kontestuara

2. Parashtruesi i kërkesës e konteston Aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës, E. Rev. nr. 24/2013, të 5 shkurtit 2014, në lidhje me Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit të Kosovës, Ac. nr. 352/2012, të 7 qershorit 2013, dhe me Aktgjykimin e Gjykatës Ekonomike të Kosovës, II. C. nr. 272/2011, të 30 janarit 2012.
3. Vendimi i kontestuar i ishte dorëzuar parashtruesit të kërkesës më 18 mars 2014.

Objekti i çështjes

4. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së aktgjykimit të kontestuar, i cili pretendohet se *“ka shkelur të drejtat kushtetuese të parashtruesit të kërkesës, të garantuara me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës dhe Nenin 6. 1 të Konventës Evropiane për Mbrojtjen e të Drejtave dhe Lirive Themelore të Njeriut”*.

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në nenin 113.7 dhe në nenin 21.4 të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta), si dhe në nenet 29 dhe 47 të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, Nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejme: Ligji).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

6. Më 15 korrik 2014, parashtruesi e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
7. Më 6 gusht 2014, Kryetari i Gjykatës caktoi gjyqtarin Almiro Rodrigues gjyqtar raportues dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Robert Carolan (kryesues), Ivan Čukalović dhe Kadri Kryeziu.
8. Më 15 gusht 2014, Gjykata e njoftoi parashtruesin për regjistrimin e kërkesës dhe i dërgoi një kopje të kërkesës Gjykatës Supreme të Kosovës.
9. Më 15 shtator 2014, Kryetari i Gjykatës Kushtetuese zëvendësoi gjyqtarin Robert Carolan me gjyqtaren Snezhana Botusharova, si anëtare të Kolegjit shqyrtues.
10. Më 23 shtator 2014, Kolegji shqyrtues e shqyrtoi raportin e gjyqtarit raportues dhe njëzëri i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve

11. Në periudhën prej 12 korrikut 2005 e deri më 21 nëntor 2007, ndërmjet parashtruesit të kërkesës dhe një pale të tretë u nënshkruan marrëveshje për

- kredi, të cilat përfshinin klauzola të kamatëvonesës prej 3% për vonesë në pagesën e kësteve.
12. Më 27 prill 2009, parashtruesi i kërkesës, duke pasur parasysh se pala e tretë nuk i kishte respektuar afatet për pagesën e riprogramuar të kredisë, inicioi procedurë përmbarimore në Gjykatën Komunale në Prizren.
  13. Më 3 korrik 2009, Gjykata Komunale në Prizren (Aktvendimi E. nr. 763/2009) lejoi shitjen e pronës së hipotekuar. Megjithatë, Gjykata e Qarkut në Prizren (Aktvendimi Ac. nr. 536/2009) prishi aktvendimin e Gjykatës Komunale dhe e ktheu lëndën në rigjykim.
  14. Më 20 maj 2011, Gjykata Komunale, në bazë të propozimit të parashtruesit të kërkesës, caktoi masën e sigurisë dhe e urdhëroi palën e tretë t'ia dorëzojë hipotekën parashtruesit të kërkesës.
  15. Ndërkohë, më 26 maj 2011, parashtruesi i kërkesës dhe pala e tretë arritën një marrëveshje jashtëgjyqësore *“për Kthimin e Borxhit në shkëmbim të heqjes së një pjese të kamatëvonesës dhe pezullimit të procedurës për përmbarimin e hipotekës”*.
  16. Më 30 shtator 2011, pala e tretë paraqiti padi në Gjykatën Ekonomike të Qarkut në Prishtinë kundër parashtruesit të kërkesës, për pagesën 44.640,54 euro, si fitim pa bazë, i cili pretendohet të jetë realizuar nga parashtruesi i kërkesës.
  17. Më 19 tetor 2011, parashtruesi i kërkesës u përgjigj duke kërkuar që padia *“të hidhet poshtë për shkak se (i) paraqitja e padisë nuk lejohej sipas nenit 211 të LMD-së pasi që Carrera kishte përmbyshur borxhin në mënyrë vullnetare sipas Marrëveshjes Jashtëgjyqësore e cila ishte arritur me propozimin e vet Carrera-së (ii) ushtrimi i të drejtave të patjetërsueshme ligjore të parashtruesit të kërkesës për përmbarimin e hipotekës nuk mund të konsiderohet si ushtrim i dhunës; dhe (iii) vjelja e kamatëvonesës është kontraktuar dhe realizuar në pajtim të plotë me nenin 277.2 të LMD-së në lidhje me Nenet 10 dhe 28 të LMD-së, të cilat parashohin instrumentin e kamatëvonesës dhe lejojnë kontraktimin e lartësisë së kamatëvonesës (paragrafi 14 i kërkesës)”*.
  18. Më 30 janar 2012, Gjykata Ekonomike e Qarkut në Prishtinë (Aktgjykimi II. C., nr. 272/2011) konstatoi:

“APROVOHET si e bazuar kërkesëpadia e paditësit, “CARRERA-R” Sh.p.k. - Prizren, detyrohet i padituri, RAIFFEISEN BANK-Prishtinë, që paditësit, në emër të fitimit pa bazë t'ia paguajë shumën prej 44.640,54 €, me kamatë vjetore, sipas normës prej 3.5%, duke filluar prej datës 30.05.2011, e deri në pagesën definitive, dhe t'ia kompenzoi shpenzimet e procedurës kontestimore, në shumë prej 1.123 €, të gjitha në afat prej 7 ditësh, pas plotfuqishmërisë së aktgjykimit nën kërcënim të përmbarimit të detyrueshëm”.
  19. Më 24 shkurt 2012, parashtruesi i kërkesës parashtrroi ankesë kundër Aktgjykimit të Gjykatës Ekonomike të Qarkut, duke e bazuar ankesën e tij në tri

pika kryesore: “(i) shkeljet thelbësore të dispozitave të procedurës kontestimore, në kuptim të Nenit 182, paragrafi 2, pika (n), i LPK-së (...) (ii) vërtetim të gabuar dhe jo të drejtë të gjendjes faktike pasi që aktgjykimi kishte nxjerrë faktet në lidhje me shumat e borxhit dhe kamatëvonesës së paguar dhe arsyet e pagesës që ishin në kundërshtim të plotë me provat e administruara gjatë procedurës; dhe (iii) zbatim të gabuar të së drejtës materiale, në atë që aktgjykimi kishte cilësuar kamatëvonesën e kontraktuar me nenin 4.1 (c) të Marrëveshjeve të Kredisë, të bazuar në nenin 277 të LMD-së, si ‘ndëshkim kontraktues’ sipas nenit 277.3 të LMD-së”.

20. Më 7 qershor 2013, Gjykata e Apelit e Kosovës (Aktgjykimi Ac. nr. 352/2012), konstatoi:

“REFUZOHET si e pabazuar ankesa e të paditurit dhe VËRTETOHET aktgjykimi i Gjykatës Ekonomike të Qarkut në Prishtinë, II. C. nr. 272/11 të datës 30.01.2012”.

21. Më 6 gusht 2013, parashtruesi i kërkesës paraqiti revizion dhe plotësim të revizionit në Gjykatën Supreme, “për shkak të:

- 1) *Shkeljes së dispozitave të procedurës kontestimore*
- 2) *Zbatimit të gabuar të së drejtës materiale”.*

22. Në revizion, parashtruesi i kërkesës deklaroi si në vijim:

a) Parashtruesi i kërkesës i ofroi Gjykatës Supreme “një analizë gjithëpërfshirëse mbi teorinë dhe praktikën e zbatimit të instrumentit ligjor të kamatëvonesës sipas Nenit 277 dhe dallimeve qenësore ndërmjet këtij instrumenti ligjor dhe ‘ndëshkimit kontraktues’, të paraparë me nenin 270.3 të LMD-së”. Për më shumë, ofroi “një analizë të hollësishme të teorisë dhe praktikës së Nenit 270.3 dhe 277 të LMD-së, përfshirë edhe dallimet esenciale ndërmjet ndëshkimit kontraktues dhe kamatëvonesës”.

b) Parashtruesi i kërkesës theksoi se Gjykata e Apelit “jo vetëm (...) nuk i kishte shqyrtuar fare pretendimet ankimore në lidhje me shkeljen e dispozitave të procedurës kontestimore sipas nenit 182, paragrafit 2, pika (n), por edhe kishte dështuar të shqyrtonte ankesën brenda kufijve të pretendimeve ankimore duke injoruar tërësisht dy nga tre kategoritë e pretendimeve ankimore të parashtruesit të kërkesës, në kundërshtim me nenin 194 të LPK-së”.

23. Në plotësimin e revizionit, parashtruesi i kërkesës arsyetoi bazën e zbatimit të gabueshëm të së drejtës materiale, duke arsyetuar si në vijim:

a) Gjykata e Apelit, shkeli “rëndë parimin e ndarjes së pushteteve të mishëruar në Nenin 4 të Kushtetutës” – duke mos marrë parasysh nenin 277 të LMD-së, “në mënyrë arbitrare pa dhënë as edhe një arsye”. Në të vërtetë, parashtruesi i kërkesës thekson se “Neni 4 i Kushtetutës përcakton qartë se Kuvendi i Kosovës ushtron pushtetin legjislativ në vend. Rrjedhimisht, (...) asnjë gjykatë në Kosovë nuk ka të drejtë që nëpërmjet vendimeve të veta të shpall nule dhe juridikisht të pavlefshme

një dispozitë ligjore e cila është miratuar nga Kuvendi i Kosovës apo institucionet para-ardhëse të cilat e kanë ushtruar funksionin legjislativ në Kosovë. Aktgjykimi i ankimuar në arsyetimin e vet, duke shpallur si nule dhe juridikisht të pavlefshme kamatën ndëshkimore e cila është kontraktuar ndërmjet palëve ndërgjyqësore, në mënyrë të tërthortë po ashtu shpall nule dhe juridikisht të pavlefshme Nenin 277 të LMD-së (...) Në këtë mënyrë, Gjykata e Apelit, duke shkelur rëndë parimin e ndarjes së pushteteve - të mishëruar në Nenin 4 të Kushtetutës - vihet në rolin e pushtetit legjislativ me ç'rast anulon në mënyrë kundër-kushtetuese një dispozitë ligjore dhe me këtë rast prodhon efekt juridik që është i barasvlershëm me aktivitet legjislativ”.

b) Përveç kësaj, “arsyeja pse Neni 277 i RSFJ LMD-së nuk ka elaboruar mjaftueshëm lirinë e palëve për kontraktimin e shkallës së ‘kamatës ndëshkimore’ ka të bëjë me faktin se RSFJ LMD-ja është hartuar në një sistem të ekonomisë së planifikuar ku shteti ka pasur një rol vendimtar si rregullator i marrëdhënieve ekonomike. Duke qenë se në bazë të Nenit 10 të Kushtetutës ekonomia e tregut me konkurrencë të lirë është bazë e rregullimit ekonomik të vendit, Neni 277.2 i RSFJ LMD-së duhet të interpretohet dhe zbatohet në bazë të këtij postulati kushtetues”.

24. Më 5 shkurt 2014, Gjykata Supreme e Kosovës (Aktgjykimi E. Rev. nr. 24/2013) konstatoi si në vijim:

“REFUZOHET si i pathemeltë revizioni i të paditurit paraqitur kundër aktgjykimit të Gjykatës së Apelit të Kosovës, Ae. nr. 352/2012 datë 07.06.2013, si dhe Gjykatës Ekonomike të Qarkut në Prishtinë, II. C. nr. 272/2011 datë 30.01.2012, në pjesën që i referohet pagesës së shumës prej 44.640,54 €.

PRANOHET revizioni i të paditurit përkitazi me lartësinë e kamatës së gjykuar me aktgjykimin e Gjykatës së Apelit të Kosovës dhe të Gjykatës Ekonomike të Qarkut në Prishtinë, II. C. nr. 272/2011 datë 30.01.2012, në shumën prej 44.640,54 €, ashtu që në këtë pjesë të dy aktgjykimet NDRYSHOHEN dhe detyrohet i padituri që paditësit shumën e lartcekur t'ia paguajë me kamatë, në lartësi të cilën e paguajnë bankat vendore si për mjetet të afatizuara për 1 vit, pa destinim të caktuar, duke filluar nga data 30.09.2011, e deri në pagesën definitive”.

25. Gjykata Supreme e arsyetoi aktvendimin e saj si në vijim:

“Thëniet në revizion se gjykata e shkallës së dytë gabimisht ka zbatuar të drejtën materiale kur ka cilësuar kamatën ndëshkuese si ndëshkim kontraktues, vetëm për faktin se kamata ndëshkuese është paraparë me kontrata, kjo Gjykatë i vlerësoi si të papranueshme pasi që, këto të dhëna janë në kundërshtim me vlerësimin e gjykatës së shkallës së parë, ku konstatohet se kamata e kontraktuar me nenin 4.1 c) të marrëveshjeve mbi kredinë është në kundërshtim me dispozitën e nenit 270 par. 3 të LMD-së, për faktin se kamata ndëshkuese nuk mund të kontraktohet në detyrime në të holla, e jo si pa bazë parashtrohet në revizion, për shkak se kamata është kontraktuar me kontratë.

Thëniet në revizion se kamata ndëshkuese e paraparë me nenin 4.1 c) të marrëveshjeve mbi kredinë është bazuar në Ligjin përkatësisht në nenin 277 të LMD-së, është e papranueshme dhe në kundërshtim me përmbajtjen e nenit 277 të LMD-së, pasi që kamatëvonesa nuk ka nevojë të kontraktohet, baza e pagesës rrjedh në bazë të ligjit e jo në bazë të kontratës dhe lind në detyrimet në të holla. Kamata ndëshkuese ka efekt juridik vetëm nëse është përcaktuar me kontratë dhe nuk ka bazë ligjore për pagesë nëse me kontratë nuk është i përcaktuar. Kjo formë e kamatës nuk mund të kontraktohet në obligimet në të holla”.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

26. Parashtruesi i kërkesës pretendon se *“vendimi i kontestuar ka shkelur të drejtat kushtetuese, të garantuara me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta) dhe nenin 6.1 të Konventës Evropiane për të Drejtat e dhe Mbrojtjen e Lirive Themelore Njeriut (në tekstin e mëtejme: Konventa)”.*
27. Parashtruesi i kërkesës pretendon se *“Gjykata Supreme dështoi jo vetëm që të arsyetojë Vendimin e Kontestuar por edhe në mënyrë të kundërligjshme injoroi në tërësi pretendimet faktike dhe juridike të Parashtruesit të Kërkesës të cilat ishin vendimtare për vendosjen e drejtë të kësaj çështje juridike”.*
28. Parashtruesi i kërkesës më tej pretendon se *“si pasojë e shkeljes së të drejtës kushtetuese të paraqitësit të kërkesës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, Vendimi i Kontestuar privoi paraqitësin e kërkesës nga të drejtat kushtetuese të sanksionuara me Nenin 32 [E Drejta për Mjete Juridike] dhe Nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës”.*
29. Si përmbledhje, parashtruesi pretendon shkelje të së drejtës së tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, siç garantohet me nenin 6 të KEDNJ-së dhe me nenin 31 të Kushtetutës dhe, si pasojë, shkelje të së drejtës së tij për mbrojtjen e pronës sipas nenit 46 të Kushtetutës.
30. Parashtruesi i kërkesës mbështet pretendimet e tij duke iu referuar aktgjykimin të kësaj gjykate në Rastin nr. KI72/12, parashtrues të kërkesës *Veton Berisha dhe Ilfete Haziri*, të 7 dhjetorit 2012.

Pranueshmëria e kërkesës

31. Gjykata, së pari, vlerëson nëse parashtruesi i kërkesës i ka përmbushur kriteret për pranueshmëri, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuara më tej në Ligj dhe në Rregullore të punës.
32. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet nenit 113 të Kushtetutës, i cili përcakton:

*“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.
(...)”*

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.

33. Gjykata, po ashtu, i referohet nenit 48 të Ligjit, i cili parasheh:

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësojë saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestojë”.

34. Gjykata, më tej, merr parasysh rregullin 36 (1) d) dhe (2) d) të Rregullores së punës, që përcakton:

“(1) Gjykata mund ta shqyrtojë një kërkesë nëse: ... (d) kërkesa arsyetohet prima facie ose nuk është qartazi e pabazuar”.

(2) Gjykata do të deklarojë një kërkesë si qartazi të pabazuar, nëse bindet se: ... (d) parashtruesi nuk dëshmon në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij”.

Fushëveprimi i vlerësimit

35. Gjykata rikujton që parashtruesi i kërkesës ushtroi ankesë në Gjykatën e Apelit mbi baza të *“Shkeljes së dispozitave të procedurës kontestimore; Vërtetim i gabuar dhe jo i plotë i gjendjes faktike; Zbatim i gabuar i së drejtës materiale”.*

36. Gjykata më tej rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendon që Gjykata e Apelit iu përgjigj pretendimeve të tij *“pa asnjë analizë, duke lënë përshtypjen se fare nuk kishte shqyrtuar pretendimet e gritura”.*

37. Në këtë drejtim, Gjykata thekson se, në përputhje me parimin e subsidiaritetit, rregulli i shterimit i ndjekur nga parashtruesi i kërkesës i ofroi mundësinë Gjykatës Supreme për të parandaluar ose për të korrigjuar shkeljen e pretenduar. *“Ky rregull bazohet në supozimin se rendi juridik i Kosovës siguron mjet efektiv për shkeljen e të drejtave kushtetuese. Ky është aspekt i rëndësishëm i karakterit subsidiar të Kushtetutës (Shih, Aktvendim për papranueshmëri: Universiteti AAB-RIINVEST L. L. C., Prishtinë kundër Qeverisë së Republikës së Kosovës, KI-41/09, i 21 janarit 2010, dhe shih, mutatis mutandis, GJEDNJ, Selmouni kundër Francës, nr. 25803/94, Vendimi i 28 korrikut 1999)”.*

38. Prandaj, Gjykata konsideron se, në mënyrë që pretendimi i lartpërmendur të jetë i bazuar, parashtruesi i kërkesës i dha Gjykatës Supreme mundësinë për të rregulluar shkeljen nëpërmjet procesit të shterimit, siç do të shpjegohet më tej.

39. Përveç kësaj, Gjykata vëren se parashtruesi përqendron kërkesën e tij kryesisht në kontestimin e temës kryesore të diskutimit që ka zgjatur gjatë tërë procedurave në gjykatat e rregullta: *“Gjykata e shkallës së parë, duke u nisur nga gjendje e tillë e çështjes ka gjetur se: kërkesëpadia e paditësit është e bazuar. Kjo nga fakti se, shuma e paguar prej 44.640,54 €, ka të bëjë me*

kamatën ndëshkuese, e cila është marrë me zbatimin e gabuar të së drejtës materiale, nga se me gjithë faktin që me dispozitën e nenit 4.1 nën pikave (c), të marrëveshjeve mbi kredinë, është kontraktuar shkalla e kamatës ndëshkuese mujore prej 3%, për çdo muaj vonesë, për këstet e papaguara të kredisë, këto dispozita janë në kundërshtim me dispozitën e nenit 270 par. 3 të LMD, sipas të cilës ndëshkimi kontraktues nuk mund të kontraktohet në detyrime me të holla, e cila dispozitë është e natyrës imperative, kështu që, pasi që kamata ndëshkuese përmban ndëshkim të kontraktuar, ajo nuk mund të ketë efekt juridik, andaj me ushtrimin e presionit, nëpërmes sekuestrimit të hipotekës, që paditësi dhe garantuesve në procedurë përmbarimore, shuma e paguar nga paditësi prej 44.640,54 €, me datën 30.05.2011, në emër të kamatës ndëshkuese paraqet fitim pa bazë nga ana e të paditurit, dhe në mbështetje të dispozitës së nenit 210 par. 1 dhe 2 të LMD-së, vendosi si në dispozitiv të aktgjykimit”.

40. Gjykata vëren se, në këtë rast, pretendimi kryesor dhe i vazhdueshëm i parashtruesit të kërkesës në procedura pranë gjykatave të rregullta ka të bëjë me zbatueshmërinë e një çështjeje të ligjit: si të aplikohen dispozitat e nenit 270.3 dhe të nenit 277 të LMD-së, në paragrafin 4.1 c), të Marrëveshjes për Kredi.
41. Në të vërtetë, parashtruesi i kërkesës kryesisht pretendon:
  - i) Me vendimin e Gjykatës Supreme nuk janë shqyrtuar dhe adresuar çështjet kryesore, të ngritura nga ai, që ishin të domosdoshme për një zgjidhje meritore dhe të drejtë të çështjes ligjore në fjalë;
  - ii) Vendimi i kontestuar nuk përmban arsyetim koherent;
  - iii) Vendimi i kontestuar është kontradiktor, sepse, *inter alia*, Gjykata Supreme nuk shpjegoi se si është e mundur që neni 277 i LMD-së, i cili parashihet kamatë ndëshkuese, zbatohet me veprim automatik të ligjit dhe pa kontraktuar lartësinë e kamatës ndëshkuese.
42. Parashtruesi i kërkesës, në përgjithësi, pretendon se Aktgjykimi i Gjykatës Supreme “*jo vetëm që dështoi t’i adresojë shkeljet e rënda të ngritura nga parashtruesi i kërkesës gjatë vendosjes së kësaj lënde nga gjykatat më të ulëta, por edhe vetë bëri shkelje të pashembullta të të drejtave kushtetuese dhe ligjore të parashtruesit të kërkesës të cilat rrezikojnë përmbysjen e rendit juridik në vend”.*
43. Përveç kësaj, parashtruesi i kërkesës pretendon se Gjykata Supreme “*pa asnjë bazë kishte konstatuar se nuk kishte asnjë shkelje të dispozitave të procedurës kontestimore dhe se gjendja faktike në këtë çështje ishte vërtetuar drejt”.* Parashtruesi më tej konsideron se “*pjesa e arsyetimit të dhënë në lidhje me zbatimin e të drejtës materiale nuk kishte adresuar as edhe një pretendim ankimor thelbësor të Revizionit. Kjo shkelje shpalos më mirë se cilido fakt tjetër natyrën arbitrare të [aktgjykimit] të Gjykatës Supreme”.*
44. Gjykata vëren se Gjykata Supreme i ka plotësuar kërkesat e shqyrtimit të argumentit kryesor të parashtruesit të kërkesës, duke shpjeguar:
  - i) pse kamata ndëshkuese e kontraktuar është në kundërshtim me ligjin;

- ii) pse përcaktimi i kamatës ndëshkuese si ndëshkim kontraktual nga ana e gjykatave të ulëta nuk ndryshon thelbin e çështjes ligjore, të lidhur nga palët; dhe
  - iii) pse gjykatat e ulëta kanë zbatuar drejt të drejtën materiale, kur ato konstatuan se kamata ndëshkuese nuk mund të zbatohet *vis-à-vis* detyrimeve në të holla.
45. Gjykata konsideron se pretendimi kryesor për aplikim të gabuar të dispozitave ligjore të nenit 270.3 në vend të nenit 277 të LMD-së në nenin 4.1 c) të Marrëveshjes së Kredisë, ka të bëjë me domenin e ligjshmërisë që bie në kompetencë të gjykatave të rregullta.
  46. Gjykata gjithashtu rikujton se parashtruesi i kërkesës, në plotësimin e tij për revizion, arsyetoi bazën për aplikimin e gabuar të së drejtës materiale duke pretenduar se Gjykata e Apelit kishte shkelur *“rëndë parimin e ndarjes së pushteteve të mishëruar në Nenin 4 të Kushtetutës - duke mos marrë parasysh nenin 277 të LMD-së”*.
  47. Përveç kësaj, në arsyetimin e plotësimin të revizionit, parashtruesi i kërkesës thirret në nenin 10 të Kushtetutës, i cili përcakton se *“ekonomia e tregut me konkurrencë të lirë është bazë e rregullimit ekonomik të Republikës së Kosovës”*. Parashtruesi i kërkesës konsideron se *“Neni 277.2 i RSFJ LMD-së duhet të interpretohet dhe zbatohet në bazë të këtij postulati kushtetues”*.
  48. Gjykata konsideron se referimi në nenet 4 dhe 10 të Kushtetutës, i përdorur nga parashtruesi i kërkesës për arsyetim të bazës lidhur me aplikimin e gabuar të ligjit, nuk përbën në vetvete një pretendim mbi kushtetutshmërinë. Në të vërtetë, kjo referencë paraqet një pjesë të argumenteve të tij të adresuara për të treguar se cila dispozitë ligjore është dashur të zbatohet dhe se ka pasur gabim në zbatimin e të drejtës materiale. Në këtë mënyrë, baza e ankesës ende i takon fushës së ligjshmërisë dhe jo asaj të kushtetutshmërisë.
  49. Për më tepër, parashtruesi i kërkesës nuk do të ishte palë e autorizuar që t'i referojë Gjykatës Kushtetuese çështje të tilla që kanë të bëjnë me përputhshmërinë e ligjeve me Kushtetutën, ose çështjet e përputhshmërisë kushtetuese të një ligji, kur ajo është ngritur në një procedurë gjyqësore.
  50. Në fakt, pajtueshmëria e ligjeve me Kushtetutën, ose çështjet kushtetuese të ngritura në procedura gjyqësore, janë çështje të cilat janë në juridiksionin e Gjykatës Kushtetuese, por vetëm nëse ato janë parashtruar nga pala e autorizuar, që në këtë rast janë vetëm Kuvendi i Kosovës, Presidenti i Republikës së Kosovës, Qeveria dhe Avokati i Popullit (neni 113.2.1) dhe gjykatat (neni 113.8). (Shih rastet e Gjykatës Kushtetuese K004/11, parashtrues i kërkesës: *Gjykata Supreme e Republikës së Kosovës* për vlerësim të kushtetutshmërisë së neneve 35, 36, 37 dhe 38 të Ligjit për Eksproprihimin e Pronës së Paluajtshme, Nr. 03/L-139, Aktgjykim i 1 marsit 2012; K043/10, parashtrues i kërkesës *LDK-AAK-LDD, KK Prizren*, Aktvendim për papranueshmëri i 25 tetorit 2011, paragrafët 19-21; K1230/13, parashtrues i kërkesës *Tefik Ibrahim*, Aktvendim për papranueshmëri i 19 majit 2014, paragrafët 25-27).

51. Në këtë drejtim, Gjykata Evropiane për Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejshëm: GJEDNJ), në përputhje me praktikën e saj të përcaktuar gjyqësore, ka vendosur se *"Konventa nuk paraqet institut për individë, një lloj actio popularis për interpretimin e saj dhe në këtë mënyrë nuk u lejon individëve të ankohen kundër një ligji in abstracto thjesht pse ata konsiderojnë se ai është në kundërshtim me Konventën"* (Shih, *Monnat kundër Zvicrës*, nr. 73604/01, GJEDNJ, Aktgjykim i 21 shtatorit 2006, paragrafët 31-32 dhe shih, *mutatis mutandis, Klass dhe të tjerët kundër Gjermanisë*, nr. 5029/71, GJEDNJ, Aktgjykim i 6 shtatorit 1978, paragrafi 33).
52. Kërkesa bazohet në nenin 113.7 të Kushtetutës që përcakton se *"individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë"*. Prandaj, parashtruesi i kërkesës nuk mund të marrë vlerësim të kushtetutshmërisë së një ligji nëpërmjet nenit 113.7 dhe kjo është e mundur vetëm nëpërmjet nenit 113.2 1) dhe nenit 113.8 të Kushtetutës dhe nuk mund të përdorë shkeljen e pretenduar kushtetuese të neneve 4 dhe 10, si argument për të dëshmuar një aplikim të gabuar të së drejtës materiale.
53. Gjykata pranon se interesat konkurruese që kontestohen në këtë rast janë të rëndësishme së madhe për të dy palët, mund të kenë jehonë dhe ndikim në lirinë dhe pavarësinë e individëve të tjerë dhe mund të prekin të drejtat kushtetuese të palëve private në ndërgjygjësimet civile. Sidoqoftë, një pretendim dhe argument i tillë kushtetues nuk është ngritur as pranë Gjykatës Supreme e as pranë Gjykatës Kushtetuese.
54. Prandaj, Gjykata do të kufizohet në pretendimet dhe në argumentet e ngritura nga parashtruesi i kërkesës:
- (i) shkelja e nenit 6.1 dhe 13 të KEDNJ-së dhe nenit 31 të Kushtetutës dhe
  - (ii) shkelja e nenit 46 të Kushtetutës.

Të dy pretendimet janë logjiksht të varura, pasi që i dyti është pasojë e të parit. Prandaj, Gjykata do të fillojë ta analizojë pretendimin e parë.

Shkelja e të drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm

55. Pas identifikimit të çështjes kryesore të analizës, Gjykata rikujton se, në bazë të nenit 53 të Kushtetutës, është e detyruar të interpretojë të drejtat dhe liritë themelore të njeriut, të garantuara me Kushtetutë, në harmoni me vendimet gjyqësore të GJEDNJ-së.
56. Në të vërtetë, roli i gjykatave të rregullta është t'i interpretojnë dhe t'i zbatojnë rregullat përkatëse të së drejtës procedurale dhe materiale (Shih, *mutatis mutandis, García Ruiz kundër Spanjës* [DHM], Nr. 30544/96, paragrafi 28, Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut [GJEDNJ] 1999-I).
57. Përveç kësaj, Gjykata Kushtetuese rithekson se konstatimi i drejtë dhe i plotë i gjendjes faktike dhe i ligjit të aplikueshëm është juridiksion i plotë i gjykatave të rregullta dhe se roli i Gjykatës Kushtetuese është vetëm të sigurojë pajtueshmërinë me të drejtat e garantuara me Kushtetutë dhe me instrumente

të tjera ligjore, prandaj nuk mund të veprojë si “gjykatë e shkallës së katërt” (Shih, *Akdivar kundër Turqisë*, Nr. 21893/93, GJEDNJ, Aktgjykim i 16 shtatorit 1996, paragrafi 65, shih gjithashtu, *mutatis mutandis*, Rasti nr. KI86/11, parashtues i kërkesës *Milaim Berisha*, Aktvendim për papranueshmëri, i 5 prillit 2012).

58. Gjykata rithekson se nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese të merret me gabimet e gjetjeve faktike ose të ligjit të zbatueshëm, që pretendohet të jenë bërë nga gjykatat e rregullta gjatë vlerësimit të provave apo gjatë zbatimit të ligjit (ligjshmëria), përveç dhe për aq sa ato mund të kenë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Kushtetutë (kushtetutshmëria).
59. Në këtë mënyrë, Gjykata do të shqyrtojë nëse procedurat ishin në ndonjë mënyrë të padrejta ose arbitrare, në pajtim me praktikën gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (Shih, *mutatis mutandis*, *Shub kundër Lituanisë*, Vendim i GJEDNJ-së për pranueshmërinë e kërkesës Nr. 17064/06, i 30 qershorit 2009).
60. Në të vërtetë, Gjykata vëren se parashtuesi i kërkesës parashtroi revizion për shkak të “shkeljes së dispozitave të procedurës kontestimore; zbatim i gabuar i së drejtës materiale” dhe jo për “vërtetimin e gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike”, të cilën e kishte pretenduar më parë në Gjykatën e Apelit.
61. Gjykata gjithashtu vëren se në aktgjykimin e Gjykatës Supreme theksohet se parashtuesi i kërkesës “parashtroi revizionin për shkak të shkeljes së dispozitave të procedurës kontestimore dhe aplikimit të gabuar të së drejtës materiale”. Kështu, Gjykata konsideron se Gjykata Supreme ishte në dijeni të bazave të revizionit që duhej të merreshin parasys.
62. Gjykata Supreme gjeti se “Aktgjykimi i goditur nuk është përfshirë me shkeljet thelbësore të dispozitave të procedurës kontestimore në të cilat revizioni pretendon. Dispozitivi i aktgjykimin është i qartë dhe jo i përfshirë me kundërthënie dhe në përputhje të plotë me arsyetimin, kurse ne arsyetim janë dhënë arsye të plota dhe të mjaftuara për të gjitha faktet relevante të vlefshme për gjykim të kësaj çështjeje juridike. Prandaj, janë të pa bazuara thëniet e revizionit se aktgjykimet e gjykatave të instancës më të ulët janë përfshirë me shkelje thelbësore të dispozitave të procedurës kontestimore”.
63. Gjykata Supreme më tej konstatoi lidhur me aplikimin e gabuar të së drejtës materiale se “thëniet në revizion se kamata ndëshkuese e paraparë me nenin 4.1 c) të marrëveshjeve mbi kredinë është bazuar në Ligjin përkatësisht në nenin 277 të LMD-së, është e papranueshme dhe në kundërshtim me përmbajtjen e nenit 277 të LMD-së, pasi që kamatëvonesa nuk ka nevojë të kontraktohet, baza e pagesës rrjedh në bazë të ligjit e jo në bazë të kontratës dhe lind në detyrimet ne të holla. Kamata ndëshkuese ka efekt juridik vetëm nëse është përcaktuar me kontratë dhe nuk ka bazë ligjore për pagesë nëse me kontratë nuk është i përcaktuar. Kjo formë e kamatës nuk mund të kontraktohet në obligimet në të holla”.
64. Për më tepër, Gjykata Supreme gjeti se “kamata e aprovuar në shumën e gjykuar është zbatuar në mënyrë jo të drejtë me dispozitën e nenit 277 të LMD-

së, nga se, kjo kamatë nuk është caktuar në përputhshmëri me këtë dispozitë ligjore, pasi që kamata e pranuar në lartësi prej 3,5 % nuk është e thënë që të jetë e njëjtë nël të gjitha bankat vendore. Andaj, duke u nisur nga fakti se lidhur me kamatën e aprovuar aktgjykimi i gjykatës së shkallës së parë është marrë ma zbatim të gabuar të së drejtës materiale (me refuzimin si të pabazuar të revizionit të paditurit), i njëjti aktgjykim me këtë pjesë u ndryshua në bazë të nenit 224 par. 1 të LPK. Dhe paditësit i pranohet kamata prej momentit të paraqitjes së padisë (30.09.2011), konform dispozitës së nenit 279 par. 2 të LMD-së, i padituri ka ra në vonesë për kthimin e shumës kontraktuese, në emër të kompensimit të dëmit, andaj në kuptim të nenit 277 par. 1 të LMD-së, paditësi ka të drejtë dhe në kamatë në lartësinë e cila paguhet në bankën vendore për detyrimet në kursimin në afat mbi 1 vit, pa destinim të përcaktuar”.

65. Për më tepër, Gjykata Supreme veçanërisht mori parasysh bazën e ankesës së paraqitur nga parashtruesi i kërkesës në Gjykatën e Apelit për “vërtetim të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike”, që do të thotë se “aktgjykimi i gjykatës së shkallës së parë është në kundërshtim me procesverbalin kur konstatohet se nuk është kontestuese se paditësi e pagoi shumën prej 44.640,54 Euro”.
66. Në të vërtetë, Gjykata Supreme, në aktgjykimin e saj, shpjegoi se pretendimi për konstatim të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike është “i papranueshëm për faktin se, edhe pse nga përmbajtja e shkresave në lëndë rezulton se i padituri [këtu parashtruesi i kërkesës] gjatë gjithë procedurës e ka kontestuar kërkesëpadinë e paditësit, nga pasqyra bankare e 1 janarit 2011 lëshuar nga I padituri del se, në shumën e kredisë prej 300.000 €, paditësit si debitor i është caktuar penalet-interesi në shumë prej 10,799.46 €, dhe 38.841,08 E, apo gjithsej shuma prej 44.640,54 E, shumën të cilën paditësi e kërkon në emër të kamatës ndëshkuese. Për më tepër, këto të dhënat janë në kundërshtim edhe me përmbajtjen e shkresave të lëndës dhe të dhënat e të paditurit në seancën pranë gjykatës së shkallës së parë të datës 04 .11.2011, ku i padituri pohon se marrëveshja jashtëgjyqësore për pagesën e borxhit në pjesën e papaguar të borxhit, kamatës kontraktuese dhe asaj ndëshkuese, është lidhur pasi që është zbritur kamatëvonesa në shumën prej 55.657,47 €. Prandaj janë të pa pranueshme thëniet ne revizion se aktgjykimi i goditur është përfshirë me shkeljet thelbësore të dispozitave të procedurës kontestimore”.
67. Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës, si përmbledhje, pretendon që Gjykata Supreme nuk ka shpjeguar se si është e mundur që neni 277 i LMD-së, i cili parasheh kamatë ndëshkuese, aplikohet me veprim automatik të ligjit dhe pa kontraktuar lartësinë e kamatës ndëshkuese.
68. Gjykata pranon se rëndësia e së drejtës për një vendim të arsyetuar është vendosur edhe me praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së. (Shih, ndër të tjera, rastet Garcia Ruiz kundër Spanjës, 1994; Pronia kundër Ukrainës, 2006; Nechiporuk dhe Tornkalo kundër Ukrainës, 2011; Hirvisaari kundër Finlandës, 2001; Hadijanastrassiou kundër Greqisë, 1992;. Hirvisaari kundër Finlandës, 2001).

69. Në përputhje me praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, e drejta për një vendim të arsyetuar përfshin një kompleks të detyrimeve për aktgjykimet gjyqësore, përkatësisht që ato të ofrojnë arsyet mbi të cilat është bazuar vendimi, t'ua demonstrojnë palëve që ato janë dëgjuar, t'ua sigurojnë mundësinë për të apeluar vendimin dhe të sigurojnë qartësi të mjaftueshme të bazave mbi të cilat është nxjerrë vendimi.
70. Megjithatë, GJEDNJ gjithashtu ka pranuar se "*shtetet kontraktuese kanë liri më të madhe veprimi kur kanë të bëjnë me çështjet civile lidhur me të drejtat dhe obligimet civile se sa kur kanë të bëjnë me lëndët penale*" (Shih, *Dombo Beheer B.V. kundër Holandës*, paragrafi 32; *Levages PRESTATIONS Services kundër Francës*, paragrafi 46).
71. Edhe pse një gjykatë e rregullt ka një liri të caktuar të vlerësimit në zgjedhjen e argumenteve dhe në pranimin e provave, neni 6.1 nuk kërkon një përgjigje të detajuar për secilin argument (Shih, *Suominen kundër Finlandës*, para. 36; *Van de Hurk kundër Holandës*, par. 61; *Garcia Ruiz kundër Spanjës* [DHM], paragrafi 26; *Jahnke dhe Lenoble kundër Francës* (dec); *Perez kundër Francës* [DHM], paragrafi 81; *Ruiz Torija kundër Spanjës*, paragrafi 29; *Hiro Balani kundër Spanjës*, paragrafi 27).
72. Përveç kësaj, GJEDNJ-ja ka përcaktuar se neni 6.1 nuk kërkon nga Gjykata Supreme që të japë arsyetim më të detajuar kur thjesht zbaton një dispozitë të veçantë ligjore për të hedhur poshtë një kërkesë në çështje të ligjit (*Burg dhe të tjerë kundër Francës*, (dec); *Gorou kundër Greqisë* (nr. 2) [DHM], paragrafi 41).
73. Për më tepër, kur hedh poshtë ankesën, një gjykatë e apelit në parim mund të mbështesë arsyet e vendimit të gjykatës më të ulët (*Garcia Ruiz kundër Spanjës* [DHM] paragrafi 26). Megjithatë, nocioni i procedurës së drejtë përcakton që një gjykatë vendëse, e cila ka dhënë arsye të pakta për vendimet e saj, në të vërtetë ka adresuar çështjet themelore që i janë dorëzuar juridiksionit të saj (*Helle kundër Finlandës*, paragrafi 60).
74. Në rastin konkret, Gjykata vëren se çështja kontestuese është një rast civil në lidhje me të drejtat dhe detyrimet civile; Gjykata Supreme ka qenë e vetëdijshme për shkaqet e revizionit dhe i ka trajtuar ato, duke përfshirë gabimet e faktit, të ngritura vetëm në Gjykatën e Apelit; çështja kryesore kontestuese ka të bëjë me aplikimin e dispozitave të veçanta ligjore; dhe Gjykata Supreme mbështeti disa arsye të shkallëve më të ulëta, por ajo gjithashtu adresoi çështjet thelbësore që kryesisht kanë të bëjnë me gabime lidhur me të gjeturat faktike dhe lidhur me zbatimin e gabuar të së drejtës materiale.
75. Gjykata më tej rikujton se parashtruesi i kërkesës, në mbështetje të argumenteve të tij, i referohet Aktgjykimit të kësaj gjykate në Rastin nr. KI72/12, parashtrues të kërkesës *Veton Berisha dhe Ilfete Haziri*, të 7 dhjetorit 2012. Gjykata rikujton se, në Rastin nr. KI72/12, gjykatat e rregullta i kishin shpërfillur plotësisht çështjet kyç dhe nuk ishin përgjigjur në to dhe në dëshmitë e paraqitura nga parashtruesi i atëhershëm i kërkesës.

76. Në këtë rast, Gjykata konsideron se parashtruesit të kërkesës i ishin ofruar përgjigje në pretendimet e tij ligjore për shkeljen e procedurës kontestimore, në zbatimin e gabuar të së drejtës materiale dhe, gjithashtu, në vërtetimin e gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike. Prandaj, nuk mund të tërhiqen paralele ndërmjet dy rasteve: Rasti KI72/12 ngre çështje kushtetuese; Rasti i tanishëm KI118/14 ngre çështje të ligjshmërisë.
77. Parashtruesi i kërkesës vëren se *“nëse Aktgjykimi i ankimuar nuk do të priset dhe po qe se shpallet si nule instrumenti i ‘kamatës ndëshkimore’ apo ‘kamatëvonesës’ do të rrënohej i gjithë sistemi i marrëdhënieve detyrimore në të holla në përgjithësi dhe sistemi financiar në Kosovë në veçanti”*.
78. Në këtë drejtim, Gjykata thekson se nuk është gjykatë e apelit ose gjykatë e cila mund të prishë vendimet e gjykatave të rregullta ose të rigjykojë rastet e shqyrtuara nga to, as nuk mund të rishqyrtojë rastet në të njëjtën mënyrë si Gjykata Supreme dhe as që ka për qëllim të veprojë si gjykatë e shkallës së katërt apo si një organ legjislativ.
79. Prandaj, nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese të përcaktojë nëse kamata ndëshkimore mundet ose nuk mundet të zbatohet *vis-à-vis* detyrimeve në të holla dhe pastaj të kujdeset për *“gjithë sistemin në të holla (...) në përgjithësi dhe sistemi financiar në Kosovë në veçanti”*, apo të veprojë si organ legjislativ në nxjerrjen e ligjit në mënyrë që të harmonizojë sistemin juridik.
80. Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës nuk ka mbështetur dhe nuk ka dëshmuar pretendimin e tij se Gjykata Supreme ka shkelur të drejtat e tij me moszbatimin e dispozitave të nenit 277, në vend të nenit 270 të LMD-së ndaj nenit 4. 1 c) të Marrëveshjes së Kredisë dhe me mosqarimin nëse kamata ndëshkuese mund apo nuk mund të zbatohet *vis-à-vis* detyrimeve në të holla.
81. Përveç kësaj, parashtruesi i kërkesës nuk tregon bindshëm se Gjykata Supreme ka vepruar në mënyrë arbitrare apo të padrejtë, duke mos dhënë përgjigje për çdo argument të paraqitur. Nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese të zëvendësojë vlerësimin e vet të fakteve me atë të gjykatave të rregullta dhe, si rregull i përgjithshëm, është detyrë e gjykatave të rregullta të vlerësojnë provat e paraqitura dhe të përcaktojnë ligjin e zbatueshëm. Detyra e Gjykatës Kushtetuese është që të konstatojë nëse procedurat e gjykatave të rregullta ishin të drejta në tërësinë e tyre, duke përfshirë edhe mënyrën në të cilën janë marrë dhe paraqitur ato prova (Shih rastin *Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar*, nr. 13071/87, Raporti i Komisionit Evropian për të Drejtat e Njeriut, i 10 korrikut 1991).
82. Gjykata konsideron se Gjykata Supreme e ka kryer procedurën në mënyrë të drejtë dhe ka arsyetuar vendimin në bazat e revizionit, duke përfshirë dhe ato, të cilat, sipas parashtruesit të kërkesës, nuk janë marrë parasysh nga Gjykata e Apelit.
83. Për më tepër, fakti se parashtruesi i kërkesës nuk pajtohet me rezultatin e vlerësimit faktik dhe juridik të rastit nuk mund të ngrejë në vetvete një pretendim të argumentueshëm të shkeljes së nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës (Shih rastin *Mezotur-Tiszazugi*

Tarsulat kundër Hungarisë, Nr. 5503/02, GJEDNJ, Aktgjykimi i 26 korrikut 2005).

84. Në këto rrethana, parashtruesi i kërkesës nuk ka dëshmuar pretendimin e tij për shkeljen e të drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm dhe, rrjedhimisht, të së drejtës së pronës, sepse ai nuk ka treguar se gjykatat e rregullta i kishin mohuar të drejtat e garantuara me Kushtetutë.

Shkelja e të drejtës për mbrojtje të pronës

85. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës më tej pretendoi se “*vendimi i Kontestuar privoi Paraqitësin e Kërkesës nga të drejtat kushtetuese të sanksionuara me Nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës*”.
86. Gjykata vëren se pretendimi ishte ngritur nga parashtruesi i kërkesës “*si pasojë e shkeljes së të drejtës kushtetuese të Paraqitësit të Kërkesës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm*”.
87. Gjykata tashmë ka konkluduar se pretendimi i parashtruesit të kërkesës për shkelje të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, është i papranueshëm.
88. Prandaj, Gjykata konsideron se nuk është e nevojshme që të shqyrtohet veçmas pranueshmëria e pretendimit të parashtruesit të kërkesës për shkelje të së drejtës së tij për mbrojtje të pronës nga neni 46 i Kushtetutës.
89. Si përmbledhje, kërkesa është qartazi e pabazuar dhe si e tillë e papranueshme.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në pajtim me nenin 113.1 dhe 7 të Kushtetutës, me nenin 48 të Ligjit dhe me rregullin 36 (1) d) dhe 2 d) të Rregullores së punës, në seancën e mbajtur më 9 mars 2015, njëzëri

VENDOS

- I. TA DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TA PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit;
- IV. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtari raportues

Almiro Rodrigues

Kryetari i Gjykatës Kushtetuese

Prof. dr. Enver Hasani